

[Jørgen Estrup]

beliggenhedsværdi, selv om man jo må indrømme, at værdi og beliggenhed også hænger sammen. Det kan altså lade sig gøre i dag, men spørgsmålet er, om det er nogen særlig fordel, at lånet bliver fordelt mellem to forskellige første- og andenprioritetsinstitutter, eventuelt endnu flere institutter. Jeg har egentlig svært ved at se, at det er tilfældet. Men hvis der er begrundet tro på, at det skulle være en fordel, så lad os kigge på det, men i dag har jeg ikke lyst til at skrive under på, at det er sådan, Folketinget bør gøre. Jeg har ikke nogen garanti for det, jeg kan i og for sig ikke umiddelbart se det.

Tilbage står altså, at vi er enige om, at der er et problem, og at boligministeren skal holde realkreditinstitutterne fast på deres ansvar. Men vi er ikke enige om de midler, som angives i SF's og Fremskridtspartiets dagsorden, og her må vandene jo så skilles; vi må acceptere, at sådan er situationen. Jeg tror, at en samtale med realkreditinstitutterne, en kortlægning af problemet og den udvikling, som en bedre økonomisk konjunktur giver, forhåbentlig også vil hjælpe på landdistrikternes problemer. Og dermed tror jeg i og for sig at problemet er rigtigt placeret hos boligministeren, og at det er herfra, vi vil kunne forvente en løsning på de forhold, vi har set i det sidste halve års tid.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det bekymrer mig lidt, når jeg er enig med hr. Jørgen Estrup, men jeg var faktisk enig i meget af det, hr. Jørgen Estrup sagde.

Hr. Jørgen Estrup stillede et interessant spørgsmål, nemlig at kreditforeningerne jo allerede i dag kan lave tolagsfinansiering, og hvorfor gør de det så ikke. Det er et godt spørgsmål. Jeg tror, at svaret er meget enkelt, hr. Jørgen Estrup. Sagen er, at de nemmere kan gemme prisen på den risikopræmie, de ville have for den yderste del af lånet, fordi man får den samme pris for hele lånet ved enhedsfinansiering. Gennem tolagsbelåningen synliggør vi både vurderingen, prisen og prisforskellen, og det burde alt andet lige – i hvert fald i hr. Jørgen Estrups øjne – være en god vej at gå. Det er en af begrundelserne for at gøre det.

Så vil jeg godt sige, at egentlig burde man også give kreditforeningerne pligt til at be-

grunde både deres lånetilbud og deres lånevurdering skriftligt. Hvis man ikke gør det, har Folketinget nemlig udstyret dem med en pengemaskine; så kan man bare lave urealistiske lånetilbud, som ingen kan bruge til noget som helst, og så kan man sende en regning til lånerne på 1.000 kr. pr. tilbud. Hvis man derimod skriver og afslår lånet, kan man jo ikke opkræve penge for noget, og de er nemlig smarte nok i kreditforeningerne til aldrig at gøre det. De giver et fuldstændig urealistisk lånetilbud, og så sender de et giroindbetalingskort på 1.000 kr. for tilbudet. Hvis man forpligtede dem til at give en begrundelse for, hvorfor de var kommet frem til netop det lånetilbud, og hvilken vurdering der lå til grund for det, ville man komme bort fra det misbrug, og så kunne vi få stoppet den pengemaskine.

Lysholm Christensen (KRF):

SF forespørger i dag, hvad boligministeren vil gøre for at forhindre kreditforeningernes boykot af bl.a. landdistrikterne. Nu er ordet boykot måske lige vel stærkt i den sammenhæng, men jeg vil godt give forespørgerne ret i, at der gives alt for mange afslag på låneansøgninger. Det ligner helt klart noget i retning af en forholdsordre, om at give afslag i bestemte områder ude i landdistrikterne.

Der er nogen tendens til, at man næsten pr. automatik giver afslag, når det gælder visse typer institutioner, det være sig kostskoler eller cafeterier, eller hvad det nu kan være. Det er naturligvis klart utilfredsstillende, at kreditforeningerne skal styre udviklingen i landdistrikterne eller rettere sagt styre en manglende udvikling, hindre aktiviteter og hindre långivning til initiativer, som folk gerne vil tage i disse områder, og derfor er der behov for, at der bliver gjort noget. Så langt kan vi være enige med forespørgerne.

Jeg er også enig, når det drejer sig om de områder, jeg lige nævnte, f.eks. kostskoler, efterskoler og folkehøjskoler, som er beliggende i tyndt befolkede områder, og hvor låneansøgningen bliver afvist på grund af spørgsmålet om alternativ anvendelse. Det er nok rigtigt, at det kan være vanskeligt at finde alternativ anvendelse for sådanne bygninger. Men for mig at se er der ikke nogen risiko for, at staten vil trække sit tilskud til disse institutioner tilbage. Hvis de er i stand til at holde kunder i butik-